

[Chr. Madsen.]

over. Jeg er fuldkommen enig med den højtærede socialminister i, at kommunerne har et meget betydeligt ansvar for, at disse børneinstitutioner bliver bygget, men samtidig må staten jo også inspirere til, at man kommer længere frem.

Nu oplyser den højtærede socialminister, at de tal, ministeriet har, rummer betydelige fejl, idet der er gengangere, og at behovet ikke vil blive så stort, som tallet på de opførte, 22 000-23 000, kunne betinge, men det er der ikke nogen der ved noget bestemt om. Hvis industrien kommer med yderligere krav — i særdeleshed med krav om flere kvinder til produktionsapparatet — vil behovet blive betydeligt større. Jeg vil da håbe, at man både i ministeriet og i de forskellige kommuner vil sætte betydelig mere pres på; og mon der ikke skulle være en mulighed for, at man kunne give dette byggeri en fortrinnsstilling?

Socialministeren (Bundvad): Jeg skal kun tilføje, at når resultatet af den undersøgelse, vi har i gang, foreligger, vil vi overveje, om der er grund til at ændre de regler, der gælder for støtte til de institutioner, vi her taler om. Jeg kan i øvrigt sige, at med hensyn til kommunernes og de sociale selskabers muligheder i denne forbindelse har jeg talt med boligministeren, og han er slet ikke fremmed for den tanke, at man appellerer til at gå den vej, som jeg har nævnt — tværtimod.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Ejner Kristensen* til undervisningsministeren:

„Agter undervisningsministeren under hensyn til de stigende byggeomkostninger at stille forslag om en ajourføring af tilskuddene til skolebyggeriet?“

Ejner Kristensen: Blandt de mange opgaver, som kommunerne i de senere år har

måttet tage op, er skolebyggeriet vel en af de mest betydningsfulde og omfattende, bl. a. også omfattende på den måde, at det i økonomisk henseende har betydet og betyder væsentlige økonomiske ofre for kommunerne, når skolelovens krav og forudsætninger skal opfyldes, ofte med opførelse af større centralskoler og indretning af disse. I forståelse heraf blev der da også i loven af 1937 nedfældet bestemmelser om støtte til skolebyggeri i form af bestemt fastsatte statstilskud til klasseværelser, særlokaler og gymnastiksale o. s. v. Disse tilskud har været medvirkende til, at kommunerne har kunnet løse disse meget store opgaver.

I den mellemliggende tid har vi oplevet en meget stor omkostningsstigning for byggeriet, såvel hvad angår de direkte byggeudgifter som også vedrørende kursfaldet ved stiftelsen af de lån, som det har været nødvendigt at optage til disse formål. Loven er da også gentagne gange blevet revideret på den måde, at de oprindelige tilskudsatsen er blevet forhøjet i takt med udgiftsstigningerne, sidst i 1958.

Siden da har omkostningerne imidlertid stadig bevæget sig i en opadstigende kurve, og ikke mindst lønstigningen i foråret har bevirket, at mange kommunalfolk landet over spørger, om vi nu ikke igen er kommet til et tidspunkt, hvor det var rimeligt at forhøje tilskuddet til skolebyggeriet. For mange kommuners vedkommende ligger det således, at de uden egen skyld, bl. a. ved at vente på byggetilladelser, har måttet udskyde påbegyndelsen af deres skolebyggeri til nu og senere og således er i den situation at skulle bygge med et omkostningsniveau, der er betydelig højere end for år tilbage. Det er efter min mening derfor ikke uforståeligt, at de kommuner, som nu står midt i eller skal til at påbegynde udbygningen af deres skolevæsen, mener, at de bliver udsat for en forskelsbehandling, om de skal nøjes med de tilskud, som andre kommuner har fået med et betydelig lavere omkostningsniveau.